

ΓΑΛΗΝΟΣ

ΙΑΤΡΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΙΔΡΥΘΕΝ ΤΩ 1879 ΥΠΟ ΤΩΝ ΙΑΤΡΩΝ
ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ, ΣΚΙΑΔΑΡΕΣΗ, ΜΑΚΚΑ, ΔΕΛΛΑΠΟΡΤΑ

ΚΑΙ

ΚΑΤΑ ΣΑΒΑΒΤΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΥΠΟ ΤΩΝ ΙΑΤΡΩΝ

Α. ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ, Ν. ΜΑΚΚΑ, Ν. ΔΕΛΛΑΠΟΡΤΑ.

ΕΤΟΣ ΕΒΔΟΜΟΝ

ΤΟΜ. ΔΕΚΑΤΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Ν. Γ. ΠΑΞΕΑΡΗ
1885.

ΓΑΛΗΝΟΣ

ΙΑΤΡΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΕΚΔΕΤΕΣ ΤΩ 1873 ΥΙΟΙ ΤΩΝ ΙΑΤΡΩΝ

Α. ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ, Σ. ΣΚΙΑΔΑΡΕΣΗ, Ν. ΜΑΚΚΑ, Ν. ΔΕΛΛΑΠΟΡΤΑ

ΚΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΕΒΔΟΜΕΝΟΝ

ΥΙΟ

Α. ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ, Ν. ΜΑΚΚΑ, Ν. ΔΕΛΛΑΠΟΡΤΑ

ΤΙΜΗ ΕΤΗΣΙΑΣ ΣΥΝΑΡΟΜΗΣ
ΠΡΟΔΑΚΤΕΡΙΑΣ

Διά τὸ Ἐξωτερικόν Δρ. Ν. 15.
» » Βαστικόν » » 20.
» τὸς κκ. Φοιτητάς » » 8.

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Εἰς τὴν Γραφεῖον τοῦ ΓΑΛΗΝΟΥ
Ὁδὸς Πανακωπέων
ΑΡΙΘΜΟΣ 8

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ. — Περὶ σκληρίσεως, κατὰ J. Duplais. (Συνέχ.) — Περὶ τῆς θεραπείας τῶν ψυχρῶν ἀποστημάτων δι' ἐνέσεων λιθοσφορίου ἐν διαλύσει ἐν κίθραι, ὑπὸ Βύαγγιλου Καλλιωνίδου (ἐν Παρίσις). — Ἱατρικαὶ ἀναμνήσεις ἐπὶ τῆς μολορμηκτικότητος ἢ μὴ τῆς ρορμηκτικότητος ἐν γένει καὶ ἰδίως τῆς πνευμονικῆς, ὑπὸ I. Θεοφανίδου (ἐν Ἀγρίνῳ). (Συνέχ.) — Ἐκλύσεις χημικῆς ἀναλύσεως τοῦ ἐν Ἀνδρῶν ἱεμάτικῷ ὕδατι, ὑπὸ Ἀναστασίου Κ. Δαυιδέργου. (Συνέχ.) — Εἰς ἀποκρίσεις. — Βιβλ. δελτίον.

ΠΕΡΙ ΣΚΛΗΡΙΔΣΕΩΣ.

ΚΑΤΑ J. DUPLAIX.

(Συνέχεια. ἄρα σελ. 1).

Ἐμφύλιον τρίτον.

*Ἀναγκαῖα καὶ πρωτογενεῖς τοῦ κακοῦ αἰτίαι εἶναι
ἢ τῶν ἀγγείων σκληρίσεως.*

Εἰς πᾶσαν ὀργάνου κίρρωσιν προδραστὴται νόσησά ἐπιτελεργασία ἀναπτυσσόμενη εἰς τὸ συνεκτικὸν τοῦ πάσχοντος ὀργάνου περίβλημα, καὶ ὑπερπλασία τοῦ κυτταρώδους ἴσου, ἧτις καὶ ὅσον ἀνεπτύσσεται κατὰ τρέφει τὰ κύρια τοῦ ὀργάνου ἀντομικὰ συστατικά, καὶ ἐπὶ τῆσδε ὕλως ἐξέρχεται

ρανίζει αυτά. Την αλλοίωσιν ταύτην άλλως λίαν καταφραγή εύκόλως άναγνωρίζει πώς τις διά τών γενομένων επί του πάσχοντος όργάνου τομών, άλλ' ή παθολογική έπεξεργασία δέν είναι πάντοτε ή αύτή, τότον έν άρχή καθώς και εις τόν μετέπειτα της άναπτύξεως αύτης χρόνον. Η του συνδετικού ιστού υπερπλασία είναι τό πρώτον άποτέλεσμα; ή είναι μάλλον άπότοκος αλλοιώσεων εις άλλοτε άλλα έδράζουσών μέρη, νυν μέν εις τό αίματοφόρα, νυν δέ εις τό λυμφατικά άγγεία, και άλλοτε τέλος εις τούς έκφορητικούς αδενώδεις του όργάνου άγωγούς;

Ός τά πολλά ή παθολογική έπεξεργασία άρχεται από τών αίματοφόρων άγγείων ως κατά τήν τών οίνοποτών κήρύων, ή από τών λυμφατικών άγγείων ως εις τινες χρονίως περιορισμέναις πνευμονίαις, ή τέλος από τών αδενωδών άγωγών ως εις τήν χολώδη κήρύωσιν. Ης τήν τελευταίαν ποικιλίαν υπάγονται κατά τινες ή χρονία βρογχοπνευμοεία, ή διήμισος, νεφρίτις τών εις τάς του μολύβδου άνθραμιζάσεις έκθιθεμένων, και ό γερόντειος νεφρός περι ού έσχάτως έπραγματεύθη ό Billaud σημειωτέον όμως, ότι αί ποικιλίαι της λυμφατικής και επίθηλιαώδους σκληρίσεως άναπτύσσονται πάντοτε υπό τήν επίδρασιν καθαρής τοπικής αίτίαις, τούθ' ύπερ καταδείκνυται διότι άπολύτως περιορίζονται εις τό όργανον εις τό όποτον έδράζει ή παρκαγωγός αύτων αίτίαις. Ης τήν ύπερτροφικήν μετά ειτέρου κήρύωσιν δέν παρατηρείται σκληρίσις έν τή γίγνεσθαι εις τήν καρδίαν ή τόν νεφρόν, άν μη τούτο συμβαίνει έκ τυχαίας συμπτώσεως χωρίς τινος σχέσεως μεταξύ τών τούτω διαφόρου καταγωγής αλλοιώσεων τούτων, τούταυτό συμβαίνει και εις τήν χρονίαν βρογχοπνευμονίαν ή ή άνάπτυξις όφείλεται εις αλλοίωσιν τών βρογχικών σωλήνων, είναι δηλονότι αλλοίωσις όλως τοπική ή ή αίτίαις επιδράζόντων επί τόν πνεύμονα.

Και ως πρός μέν τήν ύπαρξιν τών ποικιλιών τούτων της σκληρίσεως ως και τών εις από λυμφατικής καταγωγής, ή περιέγραψεν ό Chiarioli άναφορικώς πρός τήν πλευρογενή χρονίαν βρογχοπνευμονίαν, σύδεμία ύπολείπεται άμφιβολία, άλλ' ούχ' ούτως έχει ως πρός τάς από γενικής αίτιολογικής συνθήκης έξαρτωμέναις ποικιλίαις, εξεταστέον λοιπόν τήν επίδρασιν τών αίματοφόρων ή λυμφατικών άγγείων και τών αδενωδών άγωγών επί τήν άνάπτυσιν του καιού.

Η ιδέα γενικής νόσου, ένωδους διαθέσεως, προέκυψεν έκ τών προσπαθειών πρός καταπολέμησιν της θεωρίας του Traube και τών όπαδών αυτού αίτινας πενταχού και δη έν Άγγλίξ ήγήθησαν.

Πρώτοι άντιθέσαντες κατά της θεωρίας του Traube είναι οι Gull και Sullon όρμηθέντες έκ της δυσκολίας πρός συζήτησιν της καρδιακής πίεσεως μετά της διαμέσου νεφρίτιδος ως αίτίαις πρός αίτιατόν, οι συγγραφείς ούτοι ως ήδη ειρήται εις πολλές και ποικίλας βραχίόμενοι έρευνας συνεπέραγαθ' έτι κατά τήν διάμεσον νεφρίτιδα άπαν τό τριχοειδές άρ-

τηριακόν του όργανισμού σύστημα πάσχει, και συνεπώς ή υπό τόν Traube εις αλλοίωσιν τών νεφρών όφειλομένη υπερτροφία της καρδίας έξαρτάται από ένώδους τών τριχοειδών άρτηριακών άγγείων αλλοιώσεως, κατά τούς Gull και Sullon ή άγγειώδης αλλοίωσις συνίσταται εις ύελίνην μεταμόρφωσιν, ένώδη τών τοιχωμάτων τών μικρών άρτηριών και τών τριχοειδών άγγείων, κατά δέ τόν Johnson, έτι εις έπίσημην παρατήρησιν τήν γενικευσιν τούτων τών άγγειακών αλλοιώσεων, συνίσταται εις υπερτροφίαν του μεσαίου τών άρτηριών χιτώνος, διατεινόμενος ότι ή ένώδης τών τοιχωμάτων τών άγγείων μεταμόρφωσις είναι άπότοκος τής παρατεταμένης διακροής τών παρασκευασμάτων έν τή γλυκερίνη. Η ένώδης τών άγγείων έκρύσις ουδόλλως τά νυν άμφισβητείται καθ' ή τεκμαίρεται έκ τών έρευνών τών Cornil και Ranvier, οίτινες παρατήρησαν ως και οι Gull και Sullon τήν ένώδη τών άγγείων της μικράς διαμέτρου πάχυνσιν άποδοτέαν εις χρονίαν άρτηριίτιδα.

Έκτοτε ή τών νεφρών σκληρίσις συνδέεται πρός τήν της καρδίας διά της γενικής του άγγειώδους συτήματος αλλοιώσεως, άλλά ζήτητέον ήδη τό όργανον από του όποιου ή αλλοίωσις αύτη άρχεται. Άρχεται από της καρδίας; ή από του νεφρού; Ο Lasegne τώ 1877 (Archives de médecine) ως έξής προβάλλει τό ζήτημα. «Καταδειχθέντος δι' άναμφισβητήτων τεκμηρίων ότι ή νεφρίτις μετά λευκιωματουρίας δέν είναι τοπική αλλοίωσις, ως μέχρι τούδε έπιστεύετο, ύπολείπεται νά προσδιορισθί τό μέρος ύπερ λαμβάνουσι τά διάφορα ανατομικά συστατικά. Πλήν τών νεφρών και της τών ούρων έκκρίσεως αύτων, τό άρτηριακόν σύστημα έν άρχή ή καρδία κατά τόν Traube, βραχύτερον δέ ή καρδία και τά άγγεία κατά τούς Gull και Sullon έρείκυσαν ίδια τήν πρότόχην. Τής άρχής παραδεκτής γενομένης άνάζητητέον άν ή αλλοίωσις άρχομένη από της καρδίας και τών άρτηριών επινέμεται δευτεροπαθώς τούς νεφρούς, ή άν άλλως συγχρόνως άμφότερα τά συτήματα τό νευρικόν και τό κυκλοφορικόν. Και ή μέν πρώτη ύπόθεσις έν άρχή ως ή μάλλον πειστική θεωρηθεία όλιγίστους άριθμεί τά νυν όπαδούς, ή δέ δευτέρα φαίνεται ήμιν, άλλά πάντοτε υπό πιαίν τινα επιφύλαξιν, ότι προσεγγίζει επί μάλλον τήν αλήθειαν».

Δύο έτη βραχύτερον έν τού, Δέλτοις της κλινικής έταιρίας τών Παρισίων τώ 1879 ό Peter υποστηρίζει ότι ή τών νεφρών άσροφία ουδόλλως διέπει τήν της καρδίας ύπερτροφίαν. α ή ύπερτροφία άλλίσκε τήν άριστέραν κοιλίαν διότι ύπάρχει γενική άρτηριίτις, ένεκα τών άποτέλεσμάτων της πρός ισόρροπίαν τάσεως (προσάθειαι πρός ύπερτίμησιν του διά τήν λειτουργίαν αύτης κωλύματος ύπερ προέρχεται από της αλλοιώσεως τών άρτηριών). Υπάρχει δέ ένδάρτηριίτις τών νεφρών διότι ύπάρχει γενική

ένδαρτηρίτις, ύπάχει δέ ένδικόμετος νεφρίτις ένεκα τής κατά τούς νεφρούς ένδαρτηρίτιδος».

Από τού άγγειώδους λοιπόν πυττήματος άρχεται ή άλλοιώσις ήτις προκλήει τήν διάμεσον νεφρίτιδα. Άλλή ή σκληρίσις δέν ύπάχει μόνον εις τούς νεφρούς, αλλά και εις τήν καρδίαν, κατά δέ τās ιστολογικās έρεύναι τών Debove και Letulle ή άλλοιώσις άναπτύσσεται εις τά άγγειακά του όργάνου τοιχώματα. ώς δηλοϋται έκ τών έξής έν τοίς Archives de médecine τῷ 1880. «Π τού συνδετικού ίστος νεοπλασία άρχεται από τών άγγείων έν άρχή δίκαν περικαρτηρίτιδος: ακολουθίως όμως τής άλλοιώσεως προούσης είναι δύσκολον νά διακριθῆ ένκακίως πόθεν άρχεται, συνεπώς πρὸς διευκρίνισιν του ζητήματος προτιμητέα τά παρασκευάσματα έν αἵς αἱ άλλοιώσεις είναι ελίγον προκαταρημέναι. Έν άλλαις λέξεσιν ή τής καρδίας και ή του νεφρού σκληρίσις έχουσι άρχήν από τών άγγείων». Οί αὐτοί συγγραφείς τήν αὐτήν προέκκλησι γινώσκον οὐδέμια θεωρία φαίνεται ήμῶν χροῖστα πρὸς έξήγησιν τής συνυπάρξεως τής παθήσεως τών νεφρῶν και τής καρδίας. Τῷ έφ ήμῶν ή μὲν δέν έξαρτάται από τής δέ, άλλ' άμρότερον είναι άπότοκοι γενικῆς καταστάσεως, διατάσεως οίγειν ένώδου». Οὕτω λοιπόν τήν μηχανικήν θεωρίαν του Traube διεδόξατο ή τής γενικῆς άλλοιώσεως ής αἱ διάφοροι σκληρίσεις είναι πολλαπλά άποτελέσματα, άρχονται δέ αἱ άλλοιώσεις αὐται από γενικῆς άρτηρίτιδος. (άκολουθεῖ).

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΘΕΡΑΠΕΙΑΣ ΤΩΝ ΨΥΧΡΩΝ ΑΠΟΣΤΗΜΑΤΩΝ.

ΔΙ' ΕΝΕΣΕΩΝ ΙΩΔΙΟΦΟΡΜΙΟΥ ΕΝ ΔΙΑΛΥΣΕΙ ΕΝ ΑΙΘΕΡΙ

υπό ΕΥΑΓΓΕΛΟΥ ΚΑΛΛΙΟΝΤΖΗ (έν Παρισίαις)

Εἰς τῷ κατά τόν παρελθόντα Ἀπρίλιον ε. ε. έν Παρισίαις συνελθόν πρῶτον συνέδριον τών Γάλλων χειρουργῶν, ὁ καθηγητῆς Verneuil, μεταξὺ τῶν άλλων κλασικῶν μεθόδων πρὸς θεράπειαν τῶν ψυχρῶν ἀποστημάτων, ἐσύστησε και τήν δι' ἐνέσεως τοῦ Ιωδιοφορμίου έν δικλύτει εις αἰθέρα ήτις παρέσχον αὐτῷ εὐάρεστα ἀποτελέσματα, ὡς ὕτως και ήμεῖς αὐτοί ἐπέσθημεν έκ τῶν κλινικῶν περιπτώσεων, αἱ ἐνέτυχε νά παρατηρήσωμεν εις τήν έν τῷ νοσοκομείῳ Notre-Dame de Pitie χειρουργικῆν αὐτῶν κλινικῆν κατά τῷ παρελθόν ἀκαδημαϊκῶν έτος 1884—85.

Ἄλλὰ πρῶτον εἰσέλθωμεν εις τῷ κύριον θέμα ήμῶν λέξωμεν ελίγα τίνα περὶ Ιωδιοφορμίου.

Τῷ πολύτιμον τοῦτο φάρμακον, ὅπερ έν μεγάλῃ χρησει ἐξώτερικῆ τυγχάνει σήμερον έν τῇ χειρουργικῇ ἀπανταχῶς, ἀνεκαλύρθη τῷ 1822 υπό

τοῦ Γάλλου χημικοῦ Sérullas, ὁ δέ πολὺς Dumas ἐκάλεσεν αὐτὸ Ιωδιοφορμιον.

Εἰς τὸν καθηγητὴν ὅμως τῆς Γαλλικῆς Ιατρικῆς Σχολῆς Bouchardat ἐπεφυλάσσετο ή τιμὴ νά εἰταγάγῃ αὐτὸ εις τήν Θεραπευτικῆν τῷ 1836.

Τῷ 1833 ὁ Righini ¹⁾ περιέγραψε τὸ Ιωδιοφορμιον ὡς ἀντισηπτικὸν ἅμα δέ και ἀπολυμαντικόν.

Ἐο Dechamps ²⁾ ὅμως ἠρνήθη τὰς ἀπολυμαντικὰς αὐτοῦ ιδιότητας παραδέχόμενος τὰς ἀντισηπτικὰς μόνον.

Τῷ 1856 οἱ Lambert και Morelin μετεχειρίσθησαν αὐτὸ ὡς τοπικὸν ἀντισηπτικόν, εἴτε υπό μορφῆν κολλωδίου, εἴτε πόλτου, εἴτε ἐλαίουχοῦ ή γλυκερινοῦχοῦ δικλύσεως, ἐπὶ βρουματικῶν πόνων, ἀρθρίτιδος και νευρλιγιῶν.

Ἐο καθηγητῆς Guibler διὰ δικλύσεως ἐνὸς μέρους Ιωδιοφορμίου εις δύο μέρη αἰθέρος και οἰνοπνεύματος ἐθεράπευε τὰς εἰσοδήσεις τῶν γαγγλίων και τὰς πέπαλαιωμέναις ἀρθρίτιδας. Οὐδέμια τοπικῆ ἀντιδρασις παρήγετο.

Τῷ 1866 ὁ Ιατρὸς Basilako ἀνέγνωσεν εις τήν χειρουργικῆν ἐταιρίαν τοῦ Λουδίου ὑπόμνημα περὶ τῆς χρησεως τοῦ Ιωδιοφορμίου ὡς πρακτικῆς κατά τῶν πόνων ἐπὶ καρδίου τῆς μήτρας.

Τῷ 1855 ὁ Laillier έν τῷ νοσοκομείῳ Saint-Louis τῶν Παρισίων ἔσχε πρῶτος τήν ιδέα νά μεταχειρισθῆ αὐτὸ τοπικῶς εις κόβην ὄχι πλέον ὡς ἀναισθητικὸν ἀλλ' ὡς συνουλιτικὸν και τροποποιητικὸν τῶν τραυμάτων.

Τῷ 1881 ὁ Mjenliez ³⁾ εις τὸ συνέδριον τῶν Γερμανῶν Ιατρῶν διεκήρυξεν ὅτι μεταχειρίζεται τὸ Ιωδιοφορμιον ὄχι μόνον εις πέπαλαιωμένα τραύματα, αλλά και εις πρόσφατα και εις τραύματα κοιλότητων.

Κατὰ τὸ αὐτὸ δέ έτος έν συζητήτει έν τῇ χειρουργικῇ εταιρίᾳ τῶν Παρισίων εις τήν ἔλαβον μέρος τὰ πλείστα τῶν μελῶν αὐτῆς, τὸ Ιωδιοφορμιον ἐγένετο προκδικτὸν ὡς ἐπίθεσμος δι' ἅπαντα σχεδόν τὰ τραύματα.

Και εις τὰ συριλιδικὰ δ' ἔσχε κοινίλει και ἀποτελεσματικῆ ἐγένετο ή ἐφαρμογή αὐτοῦ.

Ἐνῶ λοιπόν τοικύτης τιμῆς ἤξιώθη τὸ Ιωδιοφορμιον πρὸ ἀπῶν τοῖς χειρουργοῖς, αἴφνης κατηγορήθη ὡς ἐπιφέρων δηλητηρικῶν. Τὰ συμπτώματα δέ τῆς δηλητηριάσεως συνίστανται εις κεφαλαλγίαν, πόνου, κατά τὸ ἰσον και τὸν τραχηλον, κνισμὸν κατά τὴν φάρυγγα, παραληρηματικὰ, κόπωσην γενικῆν, διπλωπίαν, κινήσεις τῶν μυῶν τοῦ προσώπου, ἀπώλειαν τῆς όρέξεως, και ὀσμὴν σφοδρῶν τοῦ Ιωδιοφορμίου.

1) Righini. — Iodoformognosis. — Trad. par Jansens. 1863.

2) Dechamps. — Bulletin de thérapeutique. T. XLII. 1853. p. 165.

3) Mikulicz. — Archives de Langenbeck. t. XXVII. p. 196.

Βεβαίως ὡς πολλά τῶν φαρμάκων κτείνει καὶ τὸ ἰωδιοφόρμιον διὰ πα-
ρατεταμένης χρήσεως καὶ δόσεων ἰσχυρῶν. Ἡμεῖς ἄπαξ εἶδομεν δηλη-
τηρίαισι δι' ἰωδιοφορμίου εἰς τὴν κλινικὴν τοῦ καθηγ. Verneuil, ἡ δὲ πάλ-
σχυσα ἐσώθη· δὲν ἔπαται ἕμῳς ἐκ τούτου ὅτι δέον ἔ' ἀπαρτίψωμεν τὸ
ἰωδιοφόρμιον· εὐρετικὸν εἶδομεν τὴν χρῆσιν τοῦ ἰωδιοφορμίου τόσον ἐν τῇ
νοσοκομείῳ Ἀθηνῶν ἐν τῇ χειρουργικῇ κλινικῇ τοῦ διαπρεποῦς ἡμῶν
καθηγητοῦ κ. Ἀρσενίου, ὅσον καὶ ἐνταῦθα ἐν τῇ κλινικῇ τοῦ καθηγητοῦ
Verneuil, καὶ ἐν Βιέννῃ τὸ παρελθὸν θέρος 1884 αὐτόθι διατρέχοντες
ἐν τῇ κλινικῇ τῶν καθηγ. Billroth καὶ Albert· καὶ ἕμῳς ἄπαξ εἶδομεν
ἐπελθούσαν δηλητηρίασιν. Ἄλλως τε ἐάν οὕτως κρίνωμεν δέον γὰρ ἐξαι-
ρέσωμεν πολλά τῶν φαρμάκων, ἐκ τῆς χειρουργικῆς θεραπευτικῆς, μεταξὺ
τῶν ὁποίων καὶ αὐτὸ τὸ φανικὸν ἐξέσθαι.

Κατὰ τοὺς ἀρχαιοτέρους συγγραφεῖς τὸ ψυχρὸν ἀποστήμα εἶναι ὄγκος
παραγόμενος ἄνευ τοπικῶν φλεγμονωδῶν φαινομένων, ἤτοι ἄνευ θερμότη-
τος καὶ ἐρυθρότητος, μὴ ὀφειλόμενον οὔτε εἰς ὀστεώδη πάθησιν οὔτε
εἰς φυματικὴν.

Τὸν ὄρισμόν ἕμῳς τοῦτον αἱ σύγχρονοι ἱστολογικαὶ πρόοδοι, καὶ αἱ
εἰδικαὶ ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου μελέται τοῦ ἐσχάτως ἐν τῇ Πατρικῇ
τῶν Παρισίων Σχολῆ· ὡς καθηγητοῦ τῆς χειρουργικῆς ἀναγορευθέντος κ.
Lannelongue ἀνέτρεψαν. Κατὰ τὸν κ. Lannelongue αὐτὸ ψυχρὸν ἀπό-
στημα εἶναι ὄγκος καθαρῶς φύσεως φυματιώδους ἐξ ἀρχῆς τῆς ἐμφανί-
σεως αὐτοῦ.

Ὡς εἰς ἅπαντα τὰ ἀποστήματα οὕτω καὶ εἰς τὰ ψυχρὰ ἔχομεν πρὸς ἐξέ-
τασιν τὴν περιθάλουσαν μεμβράνην, τὴν κοιλότητα καὶ τὸ περιεχόμενον.

Ἡ κατὰ Hunter, Dupuytren καὶ Despech, παραγωγὸς τοῦ πύου μεμ-
βράνη αὕτη εἶναι κατὰ Lannelongue φύσεως φυματιώδους· εἶναι εἶδος
μεμβράνης συνεκτικῆς περιλαμβανούσης ἀγγεῖα καὶ φυματικὰ ἐσχηματι-
σμένα ἐκ συμβολῆς γιγαντοκυττάρων, ἐκ μάζης τυρώδους, ἐκ ζώνης ἐπι-
θηλιώδους, ζώνης ἐμβρυακῶν κυττάρων.

Ἡ ἐπιφανὴς αὐτῶν ἐπιφάνεια εἶναι συχνάκις ἄνισος καὶ διακρίνεται
ἐν αὐτῇ μικρὰ ὑδάματα, εἶναι φακὰ καὶ ἐπικάλυπται ἐπ' αὐτῆς τυρώδη
φύματα.

Ἡ ἐξωτερικὴ δὲ ταύτης ἐπιφάνεια παρουσιάζει ἀγγειώδεις συνοχὰς
μετὰ τῶν πέριξ ἰσθῶν.

Ἡ κοιλότης τῶν ψυχρῶν αὐτῶν ἀποστημάτων εἶναι ὅτε μὲν ἀπλήρη, ὅτε
δὲ πολλαπλῆ· ἰδίως τὰ ἐξ ὀστεώδους πάθησεως ψυχρὰ ἀποστήματα πα-
ρουσιάζουσι συχνάκις πολυκύθιτους προεκτάσεις.

Τὸ δὲ πῦον τῶν ψυχρῶν ἀποστημάτων εἶναι μᾶλλον διαφανές τοῦ τῶν

θερμῶν· κατὰ δὲ Lannelongue τὸ πῦον τοῦτο δὲν εἶναι γνήσιον πῦον
ἀλλὰ προέρχεται ἐν μέρει ἐκ τῆς τήξεως τῶν φυματιῶν τῆς ἐπιφανείας
μεμβράνης, ἣτις καταστρέφεται ἐσωτερικῶς, ἐνθ' ἐξωτερικῶς πολλαπλα-
σιάζεται καὶ κατακτετᾷ τοὺς ἰσθμῶς μεθ' ὧν συνέχεται.

Τῆς νέας λοιπὸν ταύτης δοξασίας ἐπὶ τῆς γενέσεως τῆς παρασιτικῆς
φύσεως καὶ τῆς ἱστολογικῆς περὶ τῶν ψυχρῶν ἀποστημάτων ὁ καθηγητὴς
Verneuil παραδεχόμενος, καὶ εἰς τὸ περιέχον καὶ εἰς τὸ περιεχόμενον
ἀποβλέπων ἐξήγησεν ὅπως διὰ μεθόδου ἀναιμιμάκτου εὐκόλου καὶ ἀποτε-
λεσματικῆς ἐπιτύχη τὴν ἔκσιν τῶν ψυχρῶν ἀποστημάτων. Καὶ ὄντως αἱ
ἐν αἰθέρῳ διαλύσεις τοῦ ἰωδιοφορμίου 5°/₁₀₀, αἱ ἐσχόταται εἰς ἐνέσεις ἐντὸς
τῆς κοιλότητος τῶν ψυχρῶν ἀποστημάτων μετὰ τὴν ἐκκένωσιν τοῦ πύου
διὰ τοῦ ἀπομυζήτηρος τοῦ Potain, ἐδικκίωσαν πληρέστατα τὰς προσδο-
κίας αὐτοῦ, ὡς καὶ ἡμεῖς αὐτοὶ ἐπίστημεν ἐκ τῶν κλινικῶν παρατηρή-
σεων ἃς εἶδομεν ἐν τῇ χειρουργ. αὐτοῦ κλινικῇ ἐν τῇ νοσοκομείῳ Notre-
Dame de Pitie.

Ἰδοὺ δὲ πῶς ὁ καθηγητὴς Verneuil ἐνεργεῖ·

Διὰ τοῦ ἀπομυζήτηρος εἴτε τοῦ Dielafoy εἴτε τοῦ Potain ποιεῖ κέ-
νωσιν τοῦ πύου χωρὶς οὐδόλω· καὶ πῆξιν ἐξωτερικῶς τὰ τοιχώματα τοῦ
ἀποστήματος. Χωρὶς δ' οὐδόλω· καὶ ἐνεργήσῃ πλύσει τῆς κοιλότητος τοῦ
ἀποστήματος, χωρεῖ ἀμέσως εἰς τὴν ἐνεσιν τῆς διαλύσεως τοῦ ἰωδιοφορ-
μίου ἐν αἰθέρῳ.

Ἡ διάλυσις ἣς χρᾶται εἶναι ἡ ἀναλογικὴ 5 ἰωδιοφορμ. ἐν 100 αἰθέρος·
ἐγγεῖ δὲ 50—60 γραμμάρια μέχρις 100· ἡ ἐγκαταλιμπανομένη δὲ πο-
σότης πρὸς ἀπορρόφησιν οὐδέποτε ὑπερβαίνει τὰ 4—5 γραμμάρια· ἡ ἐνε-
σις δὲ βυθιάζεται ἀνκλύτως τῆς ἡλικίας καὶ τῆς καταστάσεως τοῦ πά-
σχοντος.

Ἐναντίον δὲ τῆς γνώμης πολλῶν χειρουργῶν ὁ καθηγητὴς Verneuil
μεταχειρίζεται τὴν ἐν αἰθέρῳ διάλυσιν τοῦ ἰωδιοφορμίου καὶ οὐχὶ τὴν ἐν
γλυκερίνῃ, πρῶτον μὲν διότι εὐλόγως διαλύεται τὸ ἰωδιοφόρμιον ἐν αἰθέρῳ,
δεύτερον δὲ διότι ἀνάγκη ὅπως τὸ ἰωδιοφόρμιον διασπαρῆ πανταχόθεν
τῆς ἐσωτερικῆς ἐπιφανείας τοῦ ἀποστήματος ἄνευ ἐξαιρέσεως ὅπως ἐπέβη
τὴ βοθούμενον ἀποτέλεσμα· ὁ αἰθὴρ λοιπὸν πολὺ πρὸς τοῦτο ἀρροδιώ-
τερος τῆς γλυκερίνης, ὡς νεκροφία τις ἀπέδειξε τῷ καθηγητῇ Verneuil.

Εἰς πᾶσιν ὅσοις δηλαδὴ εἰσελθόντα ἐν τῇ κλινικῇ αὐτοῦ διὰ φυματιώδη
ὀστεοθρίτιδα τοῦ γόνατος μετὰ πυορροίας ἀφθόνου ἐκαινομένης μέχρι τοῦ
ἀνωτέρου τριτημορίου τοῦ μηροῦ, ἐνήργησε μετὰ προηγουμένην κένωσιν
τοῦ πύου, διὰ τοῦ ἀπομυζήτηρος τοῦ Potain, ἐνεσιν διαλύσεως ἰωδιοφορ-
μίου ἐν αἰθέρῳ 80 ἀναλογίας 5°/₁₀₀. Τοπικῶς οἱ πόνοι ἔπαυσαν, κατὰ τὴν
ὁμολογίαν αὐτοῦ τοῦ πάσχοντος, ὅν ἐπανειλημμένως εἶδομεν· δυστυχῶς
εἶναι τῆς γενικῆς καταστάσεως ὁ πάσχων ἀπεβίωσεν, ἡ δὲ νεκροφία τοῦ

μέλους εἰς ἣν παρέστημεν ἀπέδειξεν ὅτι ὄλη ἢ ἐπιφανέως ἐπιφανέως τοῦ ἀποστήματος, μὴ ἐξαρουμένων καὶ τῶν ἐσχάτων γενικῶν καὶ μικρῶν κοιλοτήτων, ἣν ἐπερωμένη διὰ συνεχῆς στρώματος ἰωδιοφορμίου ὡς ἐν προσφάτως εἶχεν τοῦτο ἐναποτεθῆ.

Μετὰ τὴν ἔννοιαν, ἣτις ἐγκαταλείπεται ἐντὸς τῆς κοιλοτήτος τοῦ ἀποστήματος, τὸ κοῖλον τοῦ ἀποστήματος ἕνεκα τῆς εἰς ἀτμώδη κατάστασιν μεταβαλῆς τοῦ αἰθέρος διατείνεται, ὡς παρετηρήσαμεν, καὶ λαμβάνει τὰς αὐτὰς ὡς καὶ πρότερον διαστάσεις, ἐνίοτε δὲ καὶ μείζονας ἢ ἐπίρρουσις δὲ παράγει καθαρῶς τυμπανικὸν ἦχον ἢ τοιαύτην δὲ κατάστασιν διαρκεῖ πολλάκις ἡμέρας· τινὰς μὲχρι μιᾶς ἐβδομάδος, ὅποτε μικρὸν κατὰ μικρὸν ὄγκος συνέχεται εἰς ἐκυτόν διὰ τῆς ἐξκατρίσεως τοῦ αἰθέρος, ἢ δὲ ἐπίρρουσις δίδει ἦχον ἀμβλύν.

Ἡ ἀνάπαισις δὲ τοῦ ἰωδιοφορμίου, ὅπερ ἐπὶ μακρὸν χρόνον μὲν ἐν συννεφίᾳ μετὰ τῆς ἐσωτερικῆς ἐπιφανείας τοῦ κοίλου τοῦ ἀποστήματος, τελείται βραδέως, ὡς ἡ χημικὴ ἐξέτασις τῶν οὐρῶν ἀποδεικνύει. Κατὰ τὸν καθηγητὴν δὲ VERRILL ὅταν μικρότερον τὸ ἀπόστημα τόσον ἰσχυρότερα ἔννοιαι διαλύσεως, ὅτε ἢ ἔκαστος ἐπέχεται ταχέως καὶ ἀσφικτῶς, ὡς δὲ τὸ ἀπόστημα μείζον, τόση ἔννοιαι ἀθηνεστερα, ὅποτε ἢ ἔκαστος ἐπέχεται βραδύτερον, ὡς ἡ κλινικὴ παρατήρησις ἀπέδειξεν αὐτῷ ὅτι ψυχρὰ ἀποστήματα μετρίως ἐκτάσεως ἰώνται μετὰ δύο ἕως τέσσαρας ἔννοιαι.

Μετὰ πόσον ὅμως χρόνον ἀπὸ τῆς πρώτης ἐνέσεως; δεῖον γὰρ ἐνεργῆσαι ἢ δευτέρα; Τὸ τοιοῦτον συνήθως ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς τοπικῆς καταστάσεως τοῦ ἀποστήματος, Ἄφ' ἑτέρου δὲ ἐπειδὴ ἡ ἐνεργεῖα καὶ ἡ ἀνάπαισις τοῦ ἰωδιοφορμίου τελείται βραδέως, διὰ τοῦτο ἢ δευτέρα ἔννοιαι δεῖον γὰρ ἐνεργῆσαι κατὰ μέσον ὄρον μετὰ παρέλευσιν τῆς πρώτης ἐπάδος ἐνίοτε καὶ τῆς δευτέρας, καὶ τὴν ἐντελῆ ἐξέτασιν τοῦ αἰθέρος καὶ τῆς παρέλευσιν τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς πρώτης.

Ἐὰν λοιπὸν παραβλάψωμεν τὴν νέαν ταύτην μέθοδον τῆς θεραπείας τῶν ψυχρῶν ἀποστημάτων πρὸς τὰς μέχρι τοῦδε ἐν χρήσει, δηλαδὴ τὴν ἀνέωξιν τοῦ ἀποστήματος εἴτε διὰ τοῦ καυτηρίου εἴτε διὰ τοῦ μαγνηρίου, τὴν παρακέντησιν ἀπλῆν ἢ ἐπιχειρημένην τοῦ ἀποστήματος, τὴν παρακέντησιν μετὰ ἐνέσεως διαλύσεως ἰωδίου, τὴν ἀνέωξιν τοῦ ἀποστήματος καὶ τὴν ἀφαίρεσιν τῆς ἐσωτερικῆς αὐτοῦ μεμβράνης προτάθεισαν καὶ ἐνεργηθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Iodopurificatio, ἣτις ὅμως δύσκολος, εἶπεν ὅτι δὲ καὶ ἀκατόρθωτος ἕνεκα τῆς διατάξεως αὐτῆς· βλέπομεν δὲ ἢ μεθόδους αὐτῆς εἶναι προτιμωτέρας διὰ τὸ εὐκόλον καὶ ἀποτελεσματικὸν αὐτῆς.

ΙΑΤΡΙΚΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ὑπὸ τῆς μολυσματικότητος, ἢ μὴ, τῆς φυματιώσεως ἐν γένει καὶ ἐδίωξ τῆς πνευμονικῆς,

ὑπὸ I. ΘΕΟΦΑΝΙΔΟΥ (ἑὺ Ἀγγλῶν).

(Συνέχεια. ἴσα σελ. 7).

20. — Δ. Ν. Νουμφουβίσις εἰς ἡλικίαν 35 ἐτῶν ἀπέκτησεν ἐκ τῆς σύζυγος τοῦ ἑνα οὐρῶν καὶ μίαν θυγατέρα ἐπιζώντων· μετὰ τινὰ δ' ἔτη ἀπὸ τοῦ γάμου τοῦ προσεβλήθη ἐκ πνευμονικῆς φυματιώσεως, καὶ ἀπέθανε πρὸ 6 περιπτῶ ἐτῶν ἢ γὰρ σύζυγός του χάριτι ἀκρῶν ὑγείων. Τῶν ἀθηνῶν διαπλάσεως τέκνων του, ὁ δωδεκάετης υἱὸς πρὸ μηνὸς περίπου προσεβλήθη ἐκ πνευμονικῆς μετὰ τυροειδοῦς ἐξιδρώματος, καὶ πρὸ ἡμερῶν φαίνεται ἀναλκιδῶν.

21. — Ὁ Π. Α. 58 περίπου ἐτῶν ἤδη ἰσχυρότατος πρὸ 20 ἐτῶν ἐξκατοῦσεν πάσχων ἐκ φυματιώσεως πνευμονικῆς ἀναισθητομένης καὶ παρεχούσης αὐτῷ εὐκαίριον πρὸς ἀνάκτησιν τῶν δυνάμεων του, καὶ ἐξολοβώθησεν τὸ ἔργον του. Ἡ γαμοῦ πρὸ πολλοῦ ἀπέκτησε τέκνα. Ἡ γυνὴ δὲ τὸσον ταῦτα, ὅσον καὶ ἡ σύζυγός του ἔχουσι μέχρι σήμερον.

Τῶν δύο τελευταίων τούτων, τῶν ἀπύτων συγγενῶν τῶν, καὶ τῶν ἄλλων τῶ ἀναμνηστικῶν δὲν μοι εἶναι γνωστὸν.

22. — Ὁ Κ. Α. νουμφουβίσις πρὸ 25 περιπτῶ ἐτῶν ἀπέκτησεν ἐκ τῆς σύζυγος του ἑκὼν τέκνα. Κατὰ τὰ πρώτα ἔτη τοῦ γάμου του ὑπέστη πνευματικὸν ἐξιδρώμα μετὰ πόνων συνοδευόμενον ἐξ οὗ ἐθεράπευθη· ἀνέκνησε δὲ τὰς δυνάμεις του καὶ ἦτο πάντοτε ὑγιής. Πρὸ 4 ἐτῶν φθιόνθη πτόν δριμύν πρὸς τὸν δεξιὸν θώρακα, καὶ ἢ μέρας καὶ πρὸ 20 ἐτῶν, μετὰ πυρετοῦ καὶ ξηρῆς βηχῆς, ἀπολήξοντα εἰς ἐμπύημα συγκοινωνήσαν ταχέως μετὰ τοῦ δεξιῦ πνεύμονος, ἐξ οὗ ἐσχηματίσθη πυοπνευμοθώραξ, καὶ ἐξ οὗ ἐκ τοῦ στόματος του ἐξέβρευσσε πύον δυσώδες ἀφθονον· μετὰ τινὰς δὲ ἡμέρας ἐτελεύτησεν.

Ἡ σύζυγός του ζῶντος αὐτοῦ ἔδειξε σημεῖα ἐν 40ετεί ἡλικίᾳ τοῦ πρώτου σταδίου τῆς πνευμονικῆς φυματιώσεως· κυφοσκήλατα δὲ καὶ πάλιν προσεβλήθη ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τοῦ τέρατος τῆς κυήσεως ἐκ σφοδραῶς μη τροσχηγίαις, προελθούσας ἐκ τῆς παρὰ φύσιν προφύσεως τοῦ ὑτέρου, διὰ κίσεσθης μὲχρι τῆς ἀποπεράτωσεως τοῦ τοκετοῦ ἐπὶ 4 σχεδὸν ἡμέρας, καὶ μεθ' ὅν ἐξέπνευσεν, ὀλίγου μῆνης πρὸ τοῦ συζύγου τῆς ἀποθανούσας.

Ἐκ τῶν τέκνων του ἢ μὲν 20ετῆς πρώτη θυγάτηρ του, ὀλίγους μῆνας μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ, προσεβλήθη ἐκ πνευμονικῆς φυματιώσεως, καὶ μετὰ ἑν ἔτος ἐτελεύτησε· μετὰ δύο δ' ἔτη προσεβλήθη καὶ ἡ τρίτη θυ-

γάτηρ του ἐκ τῆς αὐτῆς νόσου ἐν 15ετῇ ἡλικίᾳ καὶ ἀπέθανε καὶ αὐτὴ. Ἐὰ λοιπὰ τέκνα του, τὰ μὲν ἐγγίκα, τὰ δὲ ἀνήλικα, εἰσὶν ὑγιᾶ μέχρι σήμερον.

23. — Π. Π. νυμφευθεὶς νέος, ἀπέκτησε δύο μόνον τέκνα ἐκ τῆς συζύγου του· ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ ἐν 20ετῇ ἡλικίᾳ προσεβλήθη ἐκ πνευμονικῆς φυματιώσεως καὶ ἀπέθανε μετὰ ἐν ἔτος· ὀλίγω δ' ὕστερον μετ' αὐτὴν προσεβλήθη ὁ ἐξήκοντούτης πατήρ αὐτῆς ἐν ἔτει 1875, ἐκ τῆς αὐτῆς νόσου καὶ ἀπέθανεν. Ἡ χήρα σύζυγός του καὶ υἱός του ζῶσιν ἐτι καλῶς ὑγιαίνοντες. Τὸ ἀναμνηστικὸν τῶν ἀνοήτων καὶ τῶν ἄλλων συγγενῶν αὐτῶν μοι εἶναι ἄγνωστον.

24. — Ὁ Γ. Χ. ἐνυμφεύθη τῷ 1858 καὶ ἀπέκτησεν ἐκ τῆς συζύγου του δύο υἱούς· ζῶντας ἦδη. Μετ' ὀλίγω δ' ἔτη ἀπὸ τοῦ γάμου του ἡ σύζυγός του 23ετῆς προσεβλήθη ἐκ πνευμονικῆς φυματιώσεως καὶ μετὰ τινα χρόνον ἀτελεύτησε· μετὰ δύο δ' ἔτη ἀπὸ τοῦ θανάτου αὐτῆς ὁ σύζυγός της Γ. Χ. ἦλθεν εἰς δεύτερον γάμον, ἐξ οὗ ἀπέκτησεν ἄνω ἔτι τέκνα ἅπαντα ζῶντα. Ἐκ τούτων δύο θυγατρίαι του πρὸ δεκαετίας ἐν ἡλικίᾳ 6—7 ἐτῶν διαδοχικῶς προσεβλήθησαν ἐκ βρογχοπνευμονίας μετὰ τυροειδοῦς ἐξιδρώματος· διετέλεσαν δὲ κλινῆρη ἐπὶ δύο καὶ πλέον μῆνας θερμπεύμενα, καὶ ἡ νόσος ἔκτοτε ἐξηλείφθη· ἔκτοτε δὲ ἀπολαύουσι καλῶς ὑγείας. Ὁ πατήρ αὐτῶν 65 περίπου ἐτῶν ἦδη καὶ ἡ δευτέρα σύζυγός του, οὐδέποτε ἐνόσησαν· μέχρι τοῦδε.

Ἡ ἀποθανοῦσα ἐκ πνευμονικῆς φυματιώσεως πρώτη σύζυγος τοῦ Γ. Χ. ἦτο ἀνεψιὰ ἐξ ἀδελφῆς τῶν ἐκ πνευμονικῆς φυματιώσεως ἀποθανόντων ἀδελφῶν Πδ.

25. — Ὁ Ι. Σ. νυμφευθεὶς νέος, ἀπέκτησεν ἰκανὰ τέκνα ἐκ τῆς συζύγου του. Ἐφ' ὅσον ἔζη μέχρι τοῦ θανάτου του, συμβάντος πρὸ 2 ἐτῶν καὶ ἐν ἡλικίᾳ 65 ἐτῶν, ἀείποτε ἦτο φιλάσθηνος, φέρει σημεῖα ἀβληχρῶς πορευομένης πνευμονικῆς φυματιώσεως καὶ τοῦ λάουγγος· πιστέτι ὑπέστη δὲ καὶ φλεγμονὴν τῶν λεμφικῶν ἀδένων τοῦ τραχήλου μετ' ἀπολήξεως εἰς ἐμπύησιν ἐν 60ετῇ ἡλικίᾳ. Ἀναρπασθεὶς τέλος ἐκ παρεμπροσθέντος ὀξείας πνευμονίας κατέστρεψε τὸν βίον. Ἀείποτε δὲ ἦτο ἰσχνός καὶ λιποπόσος.

Πρὸ πριῶν δὲ μνηῶν ἡ δευτέρα θυγάτηρ του 18ετῆς προσεβλήθη ἐκ κεγχροειδοῦς ὀξείας πνευμονικῆς φυματιώσεως, καὶ ἐντὸς 40 ἡμερῶν ἐτελεύτησε.

Τῶν λοιπῶν τέκνων του εἰσὶ τὰ πλεῖστα ἀσθενεῖς· διαπλάσεις· ἡ σύζυγός του, ἡ μετ' αὐτοῦ 25 περίπου ἔτη συμβιώσασα, χρίζει καλὴν ὑγίαν μέχρι σήμερον.

Ὁ Ι. Μ. νέος, ἐνυμφεύθη καὶ ἀπέκτησε τέκνα ἰκανά. Ἡ σύζυγός του πρὸ 30 καὶ πλέον ἐτῶν ἀπέθανεν ἐκ πνευμονικῆς φυματιώσεως· μετὰ

την δὲ χρόνον ἦλθεν εἰς δεύτερον γάμον· ὁ δεύτερος τῶν υἱῶν του ἐν ἡλικίᾳ 40 περίπου ἐτῶν ἄγχιος ὑψηλός, τὸ ἀνάστημα εὐρωστος καὶ λίγους προσεβλήθη τῷ 1862 ἐκ πνευμονικῆς φυματιώσεως· καὶ μετὰ δύο ἔτη τελεύτησεν· ὁ τρίτος υἱός του ἔγγαμος καὶ πατήρ τέκνων ἀπὸ τοῦ 1870 ἤρκετο παρουσιάζων ὑποπτα στηθοσκοπικὰ καὶ λοιπὰ συμπτώματα τῆς νόσου ταύτης, ὅτε βρογχιδὸν προοδευούσης ὁσμῆρας, ἐπέζησε μέχρι τέλους· σχεδὸν τοῦ 1884, ἐν ἡλικίᾳ 58 περίπου ἐτῶν ἀναρπασθεὶς τῆς αὐτῆς σχεδὸν κράσεως ὦν μὲ τὴν τοῦ ἀποθανόντος ἀδελφοῦ του· ἡ σύζυγός του ἔχει καλῶς μέχρι τοῦδε. Ὁ τέταρτος υἱός, πεντακαιεταῖος ὄν, ἰγιστὰ, ἔγγαμος καὶ οὗτος, καὶ πατήρ πολλῶν τέκνων, ἐν νεωτέρᾳ ἡλικίᾳ προσεβλήθη ὑπὸ πνευμονίας, ἀλλ' ἔχτατε οὐδὲ ὅλως ἐνόσησε· κείτοι δὲ ἀσθενέστερος τὴν κατὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ, οὐχ ἦτρον ἀπολαύει καλῶς ὑγείας μέχρι σήμερον.

Ὁ δὲ πατήρ αὐτῶν ζήσας ἔτη ὀγδοήκοντα περίπου μέχρι ἐσχάτων ἦτο ὑγιής· ἀλλὰ πρὸ τεσσαρῶν ἐτῶν πρὸ τοῦ θανάτου του προσεβλήθη ἐκ κρκίνου τοῦ στομάχου, ἐξ οὗ καὶ ἀπέθανε.

(ἀκολουθεῖ)

ΕΚΘΕΣΙΣ

ΧΗΜΙΚΗΣ ΑΝΑΛΥΣΕΩΣ ΤΟΥ ΕΝ ΑΝΘΡΩ ΙΑΜΑΤΙΚΟΥ ΥΑΤΟΣ.

ΥΠΟ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ Κ. ΔΑΜΒΕΡΓΗ

(Συνίχεια· ἴσα σελ. 376).

§ 5. Προσδιορισμὸς τῆς μαγνησίας. — Τὸ διήθημα τῆς ἀσθέντου ἐξηρημάθη ἐν κἀψῃ ἐκ λευκοχρύσου μέχρι ξηροῦ, ἐθερμάνθη μέχρις ἐντελοῦς μεθώξεως τοῦ ἀμμωνιακοῦ ἄλατος καὶ τὸ ὑπόλειμμα διελύθη ἐν ὕδατι καὶ ὀλίγω ὑδροχλωρικῇ ὀξεί. Ἡ ἐν αὐτῷ μαγνησία κατεβυθίσθη ἐν ψυχρῷ διὰ φωσφορικοῦ νατρίου καὶ ἀφθόνου καυστικῆς ἀμμωνίας, μετὰ 24 ὄρας διηθήθη, ἀπεπλύθη διὰ ψυχροῦ μίγματος 3 μ. ὕδατος καὶ μ. καυστικῆς ἀμμωνίας, ἐξηράνθη, διεπυρώθη καὶ ἐζυγίσθη.

Χωνευτήριον + πυροφωσφορικὸν μαγνήσιον = 10.892

Χωνευτήριον = 10.881

Πυροφωσφορικὸν μαγνήσιον = 0.031 γμμα

Πυροφωσφ. μαγνήσι. διαλυτοῦ μέρους 5.000 κ ε = 0.10030

» » » 10.000 » = 0.21272

Ἀναποκρινομένη μαγνησία = 0.07663

§ 6. Προσδιορισμὸς τοῦ χλωρίου. — Ἐν τῷ τρίτῳ μέρει ἔχοντι βάρος 28.11 γρ. κατεβυθίσθη τὸ χλωρίον διὰ νιτρικοῦ ἀργύρου προαραιωθέντος

δι' ύδωρ άγκουιτροικού όξέος και προστεθέντος εις τὸ ζέον διάλυμα. Τὸ καταβυθισθὲν ζέημα διηθήθη ἀπεπλήθη καλῶς, ἐξηράνθη, ἐτάχθη ἐν γαυεούτηρῳ και ἐζυγίσθη.

Χωνευτήριον + χλωριοϋχος ἀργύρος	= 16.1530
Χωνευτήριον	= 15.8919
Χλωριοϋχος ἀργύρος	= 0.2611 γρμ.
Χλωριοϋχ. ἀργύρ. διαλυτοῦ μέρ. 5.000 κ. έ.	= 1.7972 »
» » » » 10.000 »	= 3.5944 »
Ἀνταποκρινόμενον χλώριον	= 0.8838 »

§ 7. Προσδιορισμὸς καλίου και νατρίου. — Ἐν τῷ τετάρτῳ μέρει ἔχοντι βάρος 36.82 γρμ. προσδιορίσθη τὸ κάλιον και νάτριον. Πρὸς τοῦτοις τὸ ζέον διάλυμα καταβυθίσθη δι' ὕδατος βραδείου και ἐξηρατίσθη ἐν κάψῃ ἐκ λευκοχρότου μέχρι ξηροῦ, τὸ ὑπόλειμμα διελύθη ἐν ὀλίγῳ ὕδατι και διηθήθη ἐκ τοῦ διηθήλατος καταβυθίσθη τὸ βάρουον διὰ καυτήρας ἀμμωνίας και ανθρακικοῦ ἀμμωνίου, τὸ ἐκ ταύτης διηθήμα ἐξηρατίσθη καὶ πάλιν μέχρι ξηροῦ και ἐθερμάνθη ἡπίως πρὸς ἐκδίωξιν τῶν ἀμμωνιακῶν ἀλάτων. Ἡ σειρά τῶν τελευταίων ἐργασιῶν ἐπανελήθη τετράκις. Τὸ ληφθὲν ὑπόλειμμα διελύθη ἐν ὀλίγῳ ὕδατι και ἐθερμάνθη 2 ὥρας ἐν κάψῃ ἐκ λευκοχρότου μετὰ ὀξειδίου τῆς ὑδροχλωρίου ἐπι ἀπορρόγησιν, εἶτα ἐξηρατίσθη μέχρι ξηροῦ και ἐθερμάνθη ἡπίως πρὸς ἐκδίωξιν τοῦ σωματιοθέντος διχλωροϋχου ὑδροχλωρίου. Τὸ ὑπόλειμμα διελύθη ἐν ὀλίγῳ ὕδατι και διηθήθη, τὸ διηθήμα συλλεχθὲν ἐν προζυγισμένῳ χωνευτήριῳ ἐκ λευκοχρότου ἐξηρατίσθη, διεσπυρώθη ἀσθενῶς και ἐζυγίσθη.

Χωνευτήριον + χλωριοϋχα ἀλάλια	= 15.9820
Χωνευτήριον	= 15.8698
Χλωριοϋχα ἀλάλια	= 0.1122 γρμ.
Χλωριοϋχα ἀλάλια διαλυτοῦ μέρ. 5.000 κ. ε.	= 0.5912 »
» » » » 10.000 »	= 1.1825 »

Τὰ χλωριοϋχα καὶ ἀλάλια διαβρομέντα δι' ὕδροχλωρικοῦ ὀξέος διεσπυρώθεντα ἀσθενῶς και ἐκ νέου ζυγισθέντα παρέσθον τὸ αὐτὸ βάρος διὰ και διελύθησαν ἐν ὕδατι. Ἐπὶ τοῦ διαλύματος τούτου καταβυθίσθη τὸ ποσὸν τῶν ὑπάρχοντος καλίου διὰ χλωριοϋχου λευκοχρότου. Πρὸς τοῦτο ἐξηρατίσθη τὸ διάλυμα μετὰ χλωριοϋχου λευκοχρότου ἐν κάψῃ ἐκ παραλίνης μέχρι ξηροῦ, τὸ ξηρὸν ὑπόλειμμα παρελήθη δι' ὀλίγου ὕδατος και διηθήθη. Ἐπὶ τοῦ ἡμέου παρεμεινεν ζέημα ἀπεπλήθη κατ' ἀρχὰς μετὰ διὰ κειρακμένου οἰνοπνεύματος, εἶτα δι' ἀγράτου, και τέλος διὰ μίγματος ἐκ 4 μερῶν ἀγράτου οἰνοπνεύματος και 1 μ. αἰθέρος, ἐξηράνθη εἰς 110° F. και ἐζυγίσθη.

Ἄλας τοῦ καλίου + ἡμέος	= 0.183
ἡμέος	= 0.153
Ἄλας τοῦ καλίου	= 0.030 γρμ.
Ἄλας καλίου διαλυτοῦ μέρους 5.000 κ. ε.	= 0.1617 »
» » » » 10.000 »	= 0.3234 »
Ἀνταποκρινόμενον χλωριοϋχον κάλιον	= 0.0993 »
Χλωριοϋχα ἀλάλια	= 1.1825 »
Χλωριοϋχὸν νάτριον	= 1.0832 »
Ἀνταποκρινόμενον τῷ χλωρ. καλίῳ κάλιον	= 0.0520 »
» » νάτριῳ νάτριον	= 0.4267 »

§ 8. — Προσδιορισμὸς τοῦ ανθρακικοῦ ὀξέος. — Ἐν τῷ πεμπτῳ μέρει ἔχοντι βάρος 30.15 γρμ. προσδιορίσθη ὀγκομετρικῶς τὸ ανθρακικὸν ὀξὺ δι' ἀραιοῦ θετικού ὀξέος ὠρισμένης δυνάμεως

και εὐρέθη	= 0.0389 γρμ.
Ἀνθρακικὸν ὀξὺ διαλυτοῦ μέρους 5.000 κ. ε.	= 0.0250 »
» » » » 10.000 »	= 0.0500 »

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω προσδιορισμῶν ἐξάγεται ὅτι εἰς τὸ διαλυτὸν μέρος τοῦ ὑπολείμματος τῆς ἐξαμπίσεως 10.000 κυβ. ἐκ. ὕδατος περιέχονται

Θετικῶ ὀξέος ἀνῶδρου	= 0.1285 γρμ.
Ἀσθέντου	= 0.0899 »
Μαγνησίας	= 0.0766 »
Χλωρίου	= 0.8888 »
Καλίου	= 0.0520 »
Νατρίου	= 0.4267 »
Ἀνθρακικοῦ ὀξέος	= 0.0500 »

β'. — Ἀνάλυσις τοῦ ἀδιάλυτου μέρους.

§ 9. Προσδιορισμὸς τοῦ ανθρακικοῦ ὀξέος. — Τὸ ἀδιάλυτον μέρος τῶν 5.000 κυβ. ἐκ. ξηρανθὲν εἰς 100° F. και ζυγισθὲν = 0.625 γρμ. εἰσηχθη εἰς τὴν συσκευὴν τοῦ Bunsen, τὸ δὲ ἐν αὐτῇ ανθρακικὸν ὀξὺ τὸ γημικῶς ἠνωμένον ἐξεδιώχθη δι' ὑδροχλωρικοῦ ὀξέος (17 %/h) και ἐκ τῆς διαφορῆς τοῦ βάρους τῆς συσκευῆς ὑπελογίσθη ὡς

Συσκευὴ Bunsen πρὸ τῆς ἐκδίωξεως τοῦ ανθρ. ὀξ.	= 70.1350 γρμ.
» » μετὰ τὴν ἐκδίωξιν	= 69.8866 »
Ἀνθρακικὸν ὀξὺ ἀδιάλυτου 5.000 κυβ. ἐκ.	= 0.2484 »
» » » 10.000 »	= 0.4968 »

§ 10. Προσδιορισμός του πυριτικού οξέος. — Το μετά τον προσδιορισμόν του άνθρακικού οξέος εν τῇ συσκευῇ παραμεινάν υγρὸν ἐξηγέρθη δις μέχρι ξηροῦ ἐπὶ ἀτιμολούτρου, τὸ ξηρὸν ὑπόλειμμα διαβράχεν δι' ὕδρου χλωρικοῦ οξέος καὶ ζεσθὲν μεθ' ὕδατος, διηθήθη, ἀπεπλύθη, διεπυρώθη καὶ ἐξυγίσθη.

Χωνευτήριον + πυριτικὸν ὄξύ = 15.8410

Χωνευτήριον = 15.7715

Πυριτικὸν ὄξύ ἀδιαλύτου μέρους 5.000 κ.έ. = 0.0695 γρμ.

» » » » 10.000 » = 0.1390 »

Τὸ διήθημα ἐξυγίσθη ἐν φιάλῃ = 220.566 γρμ. καὶ διηρέθη εἰς δύο μέρη, ἕτερον ἐχρησίμευσται εἰς τὸν προσδιορισμὸν τοῦ θειικοῦ οξέος καὶ τοῦ οξειδίου τοῦ ἀργιλίου, τῆς ἀσβέστου καὶ τῆς μαγνησίαις.

§ 11. Προσδιορισμός του θειικοῦ οξέος. — Ἐν τῷ πρώτῳ μέρει ἔχον βάρους 117.215 γρμ. προσδιορίσθη τὸ θειικὸν ὄξύ ὡς ἐν § 3.

Χωνευτήριον + θειικὸν βάρυον = 15.781

Χωνευτήριον = 15.771

Θειικὸν βάρυον = 0.010 γρμ.

Θειικὸν βάρυον ἀδιαλύτου μέρους 5.000 κ.έ. = 0.0188 »

» » » » 10.000 » = 0.0376 »

* Ἀντάποκρινόμενον ἀνοῦδρον θειικὸν ὄξύ = 0.0128 »

(ἀκολουθεῖ).

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

SIROP D'HYPO-PHOS-PHITES DE FELLOWS.

Παρασκευαζόμενον ἐν Νέῃ Ἰέρκῃ ὑπὸ τοῦ χημικοῦ JAMES FELLOWS.

Τὸ περὶ οὗ πρόκειται σκεύασμα ἐνέχει

Τὰ κυριώτερα τοῦ ζώϊκου ὀργανισμοῦ συστατικά, Κάλιον καὶ Τίτανον. Ὁξειδωμένας ἐνώσεις, Σίδηρον καὶ Μαγνησίαιον. Φοσφά, Κινίνην καὶ Στρυγίνην. Καὶ τὸ ζώϊκόν θειμελιώδες συστατικόν, τὸν φώσφορον.

Δικαφέρει πάντων τῶν ἄλλων ὁμοιογενῶν σκευασμάτων διότι εἶναι εὐάριστον τὴν γέσιν, ἐνεργεῖ ἐπὶ τοῦ στομάχου εὐνοίως καὶ οὐδὲν ἐπιγίνεται κακὸν ἀπὸ τῆς παρατεταμένης αὐτοῦ χρήσεως.

Ἐνεργάλην ἐκτέθηται ὑπόληψιν ἐν Ἀμερικῇ καὶ Ἀγγλίᾳ διὰ τὸ ἀνίσχυρον τῆς χρήσεως αὐτοῦ εἰς τὴν θεραπείαν τῆς φθίσεως, τῆς χρόνιας βρογχίτιδος καὶ ἐτέρων τῶν ἀναπνευστικῶν ὀργάνων παθήσεων. Οὐχ' ἤττονος ὠφελεῖ καὶ κατὰ ποικίλων νευρικῶν νόσων, ὡς καὶ κατὰ τῆς ἀτονίας. — Δι' ἰατροπρακτικῆς αὐτοῦ ἐνεργείας ἀποδοτέαι εἰς τὰς πονωτικὰς

καὶ ὀρεπτικὰς αὐτοῦ ιδιότητας δι' ὧν αἱ διάφοροι ὀργανικαὶ λειτουργίαι ἐπανερχονται εἰς τὸ κατὰ φύσιν. Οὕτω κατ' ἐξ. περιπτώσεις ἐνδείκνυνται ἢ τῆς ἐννευρώσεως τόνωσις διὰ πονωτικῆς θεραπείας, τὸ σκεύασμα τοῦτο εἶναι τὰ μάλα ὠφέλιμον. Ἐνεργεῖ ταχέως, διεγείρει τὴν ὄρεξιν, ρυθμίζει τὴν πέψιν, διευκολύνει τὴν ἀποφύφισιν καὶ μετὰ τῶν ὀρεπτικῶν οὐσιῶν μεταβάλλει εἰς τὴν κυκλοφορίαν. Ἐπίσης ὠφελεῖ καὶ κατὰ τῶν φρενοπαθειῶν καὶ ἐν γένει πάσης νευρικῆς παθολογίας.

Ἐκάστη φιάλη περιέχει 8 οὐγγίας, ἤτοι 50 περίπου δόσεις.

Ἐπίσκειται ἐν Ἀθήναις παρὰ τῷ κ. Κ. Ὀλυμπίῳ. Πιστὰ περὶ τοῦτου ἐγγεῖα ὠρίσται μόνον διὰ τὰ ἰατρικὰ περιοδικά.

ΔΙΑΛΥΣΙΣ ΤΕΛΕΙΟΠΟΙΗΜΕΝΗ ΚΡΕΑΤΟΣ.

KATA T. ROSSENTHAL.

Σκευαζόμενη εἰς τὸ φαρμακεῖον τῆς Διόλης ἐν Jena (Γερμανία) ὑπὸ R. SLITZ.

Βραβεύθεισα ἐν Βρυξέλλαις, ἐν Ἀλλῃ, ἐν Φρανκφούρτῃ καὶ ἐν Βιέννῃ.

Ἡ διέλυσις αὕτη ἐνέχει ἀπαντα τοῦ νεοῦ κρέατος τὰ ὀρεπτικὰ συστατικά, πλὴν τοῦ λίπους καὶ τῶν νεύρων. Οὐδὲνως διεγείρει πεπτομένη καὶ ὑπὸ τῶν λίαν ἀσθενῶν στομάχων τῶν οὐδὲν ἕτερον στερεῶς ἢ ὑγρῶς τροφῆς εἶδος ἀνεχομένων, προς δὲ κέκτηται γεῦσιν λίαν εὐάριστον ὀπταῦ κρέατος.

Περὶ τῆς διαλύσεως ταύτης πολὺ μετ' ἐπαίνων λόγος γίνεται ἐν τῷ συγγράμματι Saunheilung, klinischer Vorträge ὑπὸ Richard Volkmann ἀρ. 62, καὶ ὑπὸ τοῦ ἰατροῦ Wied, ὡς καὶ ἐν τοῖς περιοδικοῖς Gesundheit ἀρ. 14. 1882. καὶ Wiener Medicinal Presse ἀρ. 2. 1883.

Γενικὴ ἀποθήκη ἐν Κωνσταντινουπόλει εἰς Eastern Agency, ἐν Ἀθήναις δὲ γίνονται δεκταὶ παραγγελίαι εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Γαλιναῦ καὶ τὸ Φαρμακεῖον Α. Ἰσπερλίη-Ὁδ. Μόλωνος.

ΦΑΡΜΑΚΟΠΟΙΙΑ (OFFICINE)

ἢ Συλλογὴ τῶν κατὰ τὴν πρακτικὴν φαρμακοποιίαν ἀπαιτούμενων

Παρίληψιν ἀπασῶν τῶν φαρμακοποιῶν, τῶν ἰατρικῶν καὶ φαρμακευτικῶν συγκαταλογίων τῶν διαφόρων ἐπικρατειῶν. Τοξικολογία, ἢ τὸν τρόπον τοῦ ἀνιχνεύειν τὰ δηλητήρια. Φαρμακευτικὰς δοκιμασίας. Φαρμακοποιεῖα κτηνιατρικῆς, ομοιοπαθητικῆς. Θεραπευτικὸν ἐγκόλιον, ἀπαντα τὰ νέα φάρμακα, γενικὴν τῶν φαρμάκων διατίμησιν.

ΥΠΟ DORVAULD.

Βιβλίον 10η εντελώς ανασκευασθέντα. ἐκ 1000 σελ. κείμενον. Σχίματα ἐν τῷ κειμένῳ. Ξένη ὀνομασλογία.

Ἐδρίσκεται ἐν Ἑλλάδι εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Γαληνοῦ.

ΑΓΓΕΛΙΑΙ διὰ τὸν Γαληνὸν εἰσὶ δευταί εἰς τὸ γραφεῖον αὐτοῦ ὁδ. Πεννηκτοῦν θ, καὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει εἰς **EASTERN AGENCY**, Karakouy Deirneu Han.

Ἡ διεύθυνσις **EASTERN AGENCY** ἐπιφορτίζεται τὰς ἀγγελίας διὰ τὰς ἐν Ἑλλάδι καὶ τὸ ἐξωτερικὸν ἡμερηΐας. Δίδει ἐμπορικὰς πληροφορίες περὶ Ἑλλάδος καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ. Ὑποδεικνύει ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ εἰς τὰ ἐν Ἑρῶπῃ καταστήματα τοὺς καλλιτέρους ἀντιπροσώπους διὰ τὴν ἀποκάλυψιν πῶν προσιόντων. Προμηθεύει πᾶσι εἰς Ἀθήνας καὶ Ἀμερικῆς βιβλία, ἐργαλεῖα, καὶ παντὸς εἶδους ἀντικείμενα χρήσιμα εἴτε διὰ τὸ ἐπάγγελμα εἴτε διὰ τὴν ἰδίαν τῶν κ. ιατρῶν καὶ φαρμακοποιῶν χρῆσιν.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Α. Δ. Γεωργιαντά. — Στοιχεῖα Ἰατροδικαστικῆς. Τόμ. Α'. Ἀθήναι 1885. Τυχὴ τοῦ ὅλου συγγράμματος Δρ. 33. Πληρωτέα ἐπὶ τῇ παραλαβῇ τοῦ Α' τόμου. Ἐδρίσκεται εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον κ. Μπέα. — Β' τόμος ὑπὸ τὰ πνεστήρια.

Publications du Progrès médical. Paris. 14. Rue de Catinas.
DE L'APHASIE
et de ses diverses formes
par L. D' BERNARD.
Un volume in 8° de 271 pages, avec 32 figures. — Prix 4 fr.

Ι. Θεοφανίδου. — Πραγματεία περὶ Ἑλωθῶν Πυρετῶν. Βιβλιοθεσσα εἰς τὸν Συμβουλίειον διαγωνισμέν. Ἀθήναι. 1885. Τιμ. Δρ. 7. Ἐδρίσκεται εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον τοῦ κ. Μπέα.

Παύλου Ἰωάννου, Καθηγητοῦ. — Ἐγχειρίδιον Χειρουργικῆς. — Πρὸς χρῆσιν τῶν τε φοιτητῶν τῆς ἰατρικῆς καὶ τῶν πρακτικῶν ἰατρῶν μετὰ 148 εἰκόνων ἐν τῷ κειμένῳ. — Ἀθήναι. — 1884. — Τιμὴ τοῦ βιβλίου Δράχμα 15. — Ἐδρίσκεται ἐν ταῖς βιβλιοπωλείαις τῶν κ. Κ. Βίλμπεργκ καὶ Κ. Μπέα ὡς καὶ παρὰ τῷ κλητήρῳ τοῦ Πανεπιστημίου Κ. Δημοπούλου.